

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 32/2020
20.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Саше Стојића, због продуженог кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. и члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Стојића - адвоката Владимира Ђуричића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду – Посебног одељења за организовани криминал Тои - По1 број 1/20 од 19.02.2020. године и Апелационог суда у Београду – Посебног одељења Кж-По1-Тои 2/20 од 23.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 20. јануара 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Стојића - адвоката Владимира Ђуричића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду – Посебног одељења за организовани криминал Тои-По1 број 1/20 од 19.02.2020. године и Апелационог суда у Београду – Посебног одељења Кж-По1-Тои 2/20 од 23.10.2020. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду – Посебног одељења за организовани криминал Тои - По1 број 1/20 од 19.02.2020. године, усвојен је захтев Тужиоца за организовани криминал Оик 4/18 од 30.11.2018. године за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела, те одлучено да се од окривљеног Саше Стојића трајно одузима породична стамбена зграда површине 253 м2 и помоћна зграда површине 16 м2 у ..., улица ... број .., која се налази на катастарској парцели број .. КО ..., уписане у лист непокретности број .. КО Истовремено је одређено да ће одузетом имовином до правноснажног окончања поступка за трајно одузимање имовине управљати Дирекција за управљање одузетом имовином Републике Србије.

Решењем Апелационог суда у Београду – Посебног одељења Кж-По1-Тои број 2/20 од 23.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба пуномоћника окривљеног Саше Стојића – адвоката Владимира Ђуричића, изјављена против решења

Вишег суда у Београду – Посебног одељења за организовани криминал Тои - По1 број 1/20 од 19.02.2020. године.

Против наведених правноснажних решења, бранилац окривљеног Саше Стојића – адвокат Владимир Ђуричић поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, те да сходно одредби члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи побијана решења тако што ће захтев за трајно одузимање имовине одбити као неоснован, или да захтев одбаци као неблаговремен, или да укине побијана решења и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтев Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Саше Стојића – адвокат Владимир Ђуричић, истиче да је нижестепеним решењима о трајном одузимању имовине од окривљеног повређен Закон о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, конкретно члан 38. став 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, којим је прописано да се рок од 6 месеци за подношење захтева за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела рачуна од дана достављања писменог отправка правноснажне пресуде јавном тужиоцу. С тим у вези, у захтеву се наводи да је пресуда Вишег суда у Београду – Посебног одељења Спк – По1 број 38/18 од 22.05.2018. године резултат споразума о признању кривичног дела између ТОК и окривљеног Саше Стојића који је закључен дана 15.05.2018. године, док је пресуда којом је прихваћен тај споразум донета дана 22.05.2018. године, те је наведена пресуда постала правноснажна даном њеног доношења, односно 22.05.2018. године (обзиром да су се и јавни тужилац и окривљени Саша Стојић сагласно одрекли права на жалбу). Због тога је према ставу браниоца неправилно схватање првостепеног суда да је пресуда Вишег суда у Београду – Посебног одељења Спк – По1 број 38/18 од 22.05.2018. године постала правноснажна дана 02.07.2018. године, а неприхватљив је и став првостепеног и другостепеног суда да се пријем дописа којим суд обавештава Тужиоца за организовани криминал о правноснажности пресуде рачуна као дан почетка рока из члана 38. став 1. Закона о одузимању имовине, обзиром да овај закон као почетак рока недвосмислено опредељује дан пријема правноснажне пресуде, што је у конкретном случају било 28.05.2018. године, када је тужилаштву достављена пресуда без клаузуле правноснажности. Стога је, према наводима захтева, дана 30.11.2018. године, када је Тужилац за организовани криминал поднео захтев за трајно одузимање имовине од окривљеног, већ био протекао рок од 6 месеци за подношење овог захтева, а због чега су нижестепене одлуке донете уз повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Стојића – адвоката Владимира Ђуричића су по оцени овога суда неосновани, из следећих разлога:

Према стању у списима предмета, пресудом Вишег суда у Београду – Посебног одељења за организовани криминал Спк По1 број 38/18 од 22.05.2018. године, прихваћен је споразум о признању кривичног дела Ск број 40/18 од 15.05.2018. године, закључен између Тужиоца за организовани криминал и окривљеног Саше Стојића, те је окривљени Саша Стојић оглашен кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 4 године и 8 месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору.

Заменик тужиоца за организовани криминал, бранилац и окривљени, сагласно су се одрекли права на жалбу против наведене пресуде, која је донета на основу споразума о признању кривичног дела.

Тужилац за организовани криминал је дана 30.11.2018. године Вишем суду у Београду – Посебном одељењу за организовани криминал, поднео захтев за трајно одузимање имовине од окривљеног Оик број 4/18.

Одредбом члана 38. став 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, прописано је да јавни тужилац подноси захтев за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела у року од 6 месеци од дана достављања правноснажне пресуде, којом је утврђено да је учињено кривично дело из члана 2. тог закона.

Сходно цитираној законској одредби, рок од 6 месеци за подношење захтева за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела рачуна се од дана достављања писменог отправака првонажне пресуде јавном тужиоцу, те се благовременост подношења захтева за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела цени управо у односу на чињеницу када је јавни тужилац примио писмени отправак правноснажне пресуде, од ког дана почиње да тече рок од 6 месеци за подношење наведеног захтева.

Одредбом члана 275. став 1. ЗКП, пресуда постаје правноснажна када се више не може побијати жалбом или када жалба није дозвољена.

Увидом у списе предмета, утврђује се да је Виши суд у Београду – Посебно одељење за организовани криминал пресуду Спк По1 број 38/18 донео и објавио 22.05.2018. године, па како је у истој, у поуци о правном леку, навео да је против те пресуде дозвољена жалба у року од 8 дана од дана пријема писменог преписа пресуде, из ограничених разлога (због постојања основа из члана 338. став 1. ЗКП или ако се пресуда не односи на предмет споразума), јасно је да је погрешан и неоснован став подносиоца захтева да је ова пресуда постала правноснажна даном доношења, односно дана 22.05.2018. године.

Супротно томе, ова пресуда је постала правноснажна, у складу са цитираном одредбом члана 275. став 1. ЗКП, када се више не може побијати жалбом, односно истеком рока за жалбу (од 8 дана). Како је ова пресуда Тужиоцу за организовани криминал достављена 28.05.2018. године, а у конкретном случају жалбе на пресуду није било, то пресуда извесно није постала правноснажна (нити је могла постати) пре истека рока за жалбу од осам дана, дакле пре 05.06.2018. године, па је рок од 6 месеци

из члана 38. став 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела још текао на дан 30.11.2018. године.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да из наредбе за извршење пресуде Вишег суда у Београду – Посебног одељења од 20.07.2018. године произилази да правноснажна пресуда није достављена Тужиоцу за организовани криминал, већ је Тужилац за организовани криминал обавештен дописом Вишег суда у Београду – Посебног одељења Спк – По1 број 38/18 од 20.07.2018. године да је пресуда тог суда Спк – По1 број 38/18 од 22.05.2018. године постала правноснажна дана 02.07.2018. године, а које обавештење је тужилац примио дана 28.07.2018. године, то је по оцени овога суда захтев Тужиоца за организовани криминал за трајно одузимање имовине који је поднет дана 30.11.2018. године, поднет у законом прописаном року од 6 месеци, сходно одредби члана 38. став 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Стојића – адвоката Владимира Ђуричића, којима се указује да је наведени захтев Тужиоца за организовани криминал неблагоприятен, оцењен је неоснованим.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић